

Vlaams
Parlement

stuk **1865** (2012-2013) – Nr. 3
ingediend op 30 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende toekenning van bepaalde bevoegdheden
aan de provincies in de aangelegenheden,
vermeld in artikel 5 van de bijzondere wet
van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn,
Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid
uitgebracht door de dames Vera Van der Borgh en Lies Jans

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Katrien Schryvers.

Vaste leden:

de dames Sonja Claes, Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;
mevrouw Marijke Dillen, de heren Felix Strackx, Erik Tack;
de heer Peter Gysbrechts, mevrouw Vera Van der Borght;
de dames Mia De Vits, Else De Wachter;
de dames Lies Jans, Helga Stevens;
mevrouw Ulla Werbrouck;
mevrouw Mieke Vogels.

Plaatsvervangers:

de dames Caroline Bastiaens, Griet Coppé, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;
de heer Wim Van Dijck, mevrouw Linda Vissers, de heer Wim Wienen;
de dames Gwenny De Vroe, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Goedele Vermeiren;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Stukken in het dossier:

1865 (2012-2013) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Verslag over hoorzitting

INHOUD

1. Toelichting door de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin	4
2. Algemene bespreking	6
3. Artikelsgewijze bespreking	10
4. Stemming over het geheel.....	10
Gebruikte afkortingen	11

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid besprak het ontwerp van decreet houdende toekenning van bepaalde bevoegdheden aan de provincies in de aangelegenheden, vermeld in artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, op dinsdag 19 februari en dinsdag 16 april 2013.

Tussenin werd op dinsdag 27 maart 2013 een hoorzitting gehouden over dit ontwerp van decreet. Het verslag van die hoorzitting werd verspreid als *Parl. St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 1865/2.

1. Toelichting door de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Het ontwerp van decreet kent bepaalde bevoegdheden toe aan de provincies op het vlak van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Dit ontwerp van decreet past in de interne staats-hervorming van de Vlaamse overheid.

Door het uitvoeren van een interne staatshervorming wil de Vlaamse overheid de bestuurlijke vertroebeling in Vlaanderen aanpakken. Jarenlang hadden de drie bestuursniveaus in Vlaanderen – de Vlaamse overheid, de provincies en de gemeenten – een open taakstelling. Dat heeft ervoor gezorgd dat elk bestuursniveau tal van initiatieven heeft genomen op het vlak van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Een gevolg van die open taakstelling was dat de bevoegdheden en verantwoordelijkheden van elk bestuursniveau onduidelijk waren voor de burger en voor de welzijns- en zorgorganisaties op het terrein. Niemand wist welk niveau voor welke dienst instond.

Met de interne staatshervorming pakt de Vlaamse Regering die problemen aan. De werking van de overheid moet transparanter, effectiever en efficiënter worden. De Vlaamse overheid heeft daarom beslist om homogene bevoegdheidspakketten vast te leggen per bestuursniveau. De klemtoon van het bestuur komt te liggen op de Vlaamse overheid enerzijds en de gemeenten anderzijds. De provincies bevinden zich als intermediair niveau tussen de gemeenten en de Vlaamse overheid. Hun bevoegdheid wordt ingeperkt. Wat de niet-grondgebonden aangelegenheden betreft, zullen de provincies vanaf 1 januari 2014 enkel nog instaan voor de bevoegdheden die hun decretaal zijn toegekend. De Vlaamse overheid en de provincies kunnen over de invulling van die bevoegdheden afspraken maken in een bestuursakkoord. Dit is opgenomen in artikel 2 van het gewijzigde Provinciedecreet dat de Vlaamse Regering op 29 juni 2012 bekrachtigd heeft.

Dit ontwerp van decreet is gebaseerd op het gewijzigde Provinciedecreet en legt bepaalde provinciale bevoegdheden vast inzake Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Die bevoegdheden zijn niet zomaar gekozen. De Vlaamse Regering heeft aan de hand van de provinciale begrotingen nagegaan welke beleidsinitiatieven de provincies nemen in het domein van persoonsgebonden aangelegenheden en gezondheidsaangelegenheden, en heeft daarbij de vraag gesteld door welk bestuursniveau die initiatieven idealiter genomen worden, gelet op een efficiënte, effectieve en transparante werking van de overheid en de beste dienstverlening aan de burger. Uiteraard heeft de Vlaamse Regering hierbij de principes van de interne staatshervorming niet uit het oog verloren: het creëren van homogene bevoegdheidspakketten voor de drie bestuursniveaus met de klemtoon op de gemeenten enerzijds en Vlaanderen anderzijds.

Op basis van die doorgedreven oefening kent de Vlaamse Regering, voor wat het welzijns- en gezondheidsbeleid betreft, vier bevoegdheden toe aan de provincies: het opstellen, actueel houden en ter beschikking stellen van de sociale kaart; het ondersteunen van de Vlaamse overheid, de lokale besturen en particuliere welzijns- en zorgactoren inzake sociale planning; het stimuleren en ondersteunen van netwerken in de welzijns- en gezond-

heidssector en het voeren van een impulsbeleid overeenkomstig de bepalingen van de bestuursakkoorden. Daarnaast zijn de provincies gemachtigd om hun betrokkenheid in – of ondersteuning van – de initiatieven, opgenomen als bijlage bij het ontwerp van decreet, verder te zetten.

De eerste bevoegdheid die aan de provincies wordt toegekend inzake Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is het opstellen, actueel houden en ter beschikking stellen van de sociale kaart. De provincies zullen hierbij maximaal gebruikmaken van authentieke gegevensbronnen. De sociale kaart biedt een overzicht van diensten, organisaties en voorzieningen uit de welzijns- en gezondheidssector van elke provincie en is een nuttig instrument voor meerdere doelgroepen: voor cliënten die een toegang zoeken tot de hulpverlening, voor de hulpverlening die gericht kan doorverwijzen en voor lokale besturen die een overzicht krijgen van de welzijns- en gezondheidsactoren die actief zijn op hun grondgebied. Op vraag en op maat van lokale besturen en van welzijns- en gezondheidsactoren kan de provincie de gegevens verfijnen en minikaarten opstellen over diverse sociale thema's en voor diverse gebiedsomschrijvingen. Op deze manier versterken de provincies de slagkracht en het beleid van zowel lokale besturen als welzijns- en zorgorganisaties.

Een tweede bevoegdheid van de provincies, die aansluit bij de eerste, betreft het opnemen van een ondersteunende rol inzake sociale planning. De provincies zijn in staat om, op basis van de sociale kaart, leemten te detecteren in het welzijns- en gezondheidsaanbod. Ze bezorgen deze informatie aan de Vlaamse overheid aangezien dat nuttig kan zijn voor onder meer de opmaak van de Vlaamse programmatie in diverse welzijns- en zorgsectoren. Daarnaast bieden de provincies gegevensmatige en methodologische ondersteuning aan, op vraag en op maat van lokale besturen en welzijns- en zorgactoren, voor het opstellen van hun beleidsplannen. Deze ondersteuning stelt lokale besturen en welzijns- en zorgactoren in staat om een weloverwogen beleid te voeren.

Ten derde zijn de provincies bevoegd voor het stimuleren en ondersteunen van netwerken in de welzijns- en gezondheidssector. Ze ontwikkelen samenwerkingsmodellen en lossen organisatorische problemen van overleg en samenwerking op. Het is belangrijk dat de provincies daarbij de participatie van verschillende bijzondere doelgroepen in het oog houden zoals bijvoorbeeld personen met een handicap, senioren en mensen in armoede. Uiteraard is de noodzaak tot het betrekken van die doelgroepen afhankelijk van de thema's waarvoor het netwerk samenkomt. De Vlaamse Regering kan de provincies verplichten om specifieke netwerken te stimuleren en ondersteunen.

Ten vierde kunnen de provincies een impulsbeleid voeren, binnen de contouren van een bestuursakkoord dat afgesloten wordt tussen de Vlaamse overheid en elke provincie. Door het voeren van een impulsbeleid kunnen de provincies het beleid van de Vlaamse overheid versterken. De bestuursakkoorden worden afgesloten voor zes jaar en kunnen in overleg met de provincies jaarlijks worden bijgestuurd, indien er gegronde redenen zijn.

Tot slot kunnen de provincies hun betrokkenheid in of ondersteuning van de acht initiatieven die vermeld zijn als bijlage bij het ontwerp van decreet verder zetten. Vanwege de regelgeving of door het feit dat de Vlaamse overheid de inrichtende macht zou worden van deze organisaties, kan Vlaanderen de subsidiëring van deze initiatieven niet overnemen. Aangezien de provincies niet langer decretaal bevoegd zijn om deze organisaties te subsidiëren, zijn ze verplicht om de subsidiëring stop te zetten. Een stopzetting van de provinciale subsidiëring zou voor deze organisaties het einde van hun werking inhouden, wat ontoelaatbaar is ten aanzien van de vele cliënten van deze voorzieningen. Er is voor geopteerd om deze op te nemen als bijlage bij het ontwerp van decreet.

Vergeleken met de vroegere open taakstelling van de provincies inzake Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, houdt de taakstelling die opgenomen is in dit ontwerp van decreet een aanzienlijke beperking in van de huidige provinciale bevoegdheden. Er zijn heel wat bevoegdheden die de provincies vanaf 1 januari 2014 niet meer kunnen uitoefenen op het vlak van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. De provincies kunnen niet langer structurele subsidies toekennen aan welzijns- en zorgorganisaties waaraan de Vlaamse overheid in het kader van haar welzijns- en gezondheidsbevoegdheid een subsidie toekent voor de structurele personeels- of werkingskosten. Ook de individuele steunverlening aan personen behoort niet langer tot de bevoegdheid van de provincies. Deze bepalingen zijn expliciet opgenomen in het ontwerp van decreet omdat aanvullende subsidiëring of ondersteuning (wanneer reeds subsidies op Vlaams niveau bestaan) wordt uitgesloten. Deze subsidies worden vanaf 1 januari 2014 overgenomen door de Vlaamse overheid. De provinciale middelen die hieraan vasthangen, worden tevens mee overgenomen. Voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin zal het gaan om een overname van meer dan twaalf miljoen euro. De middelen zullen door Vlaanderen in dezelfde sectoren en vaak in dezelfde organisaties worden ingezet. De interne staatshervorming is immers geen besparingsoperatie.

2. Algemene bespreking

Na de kritische uiteenzetting van de heer Martens namens de VVSG tijdens de hoorzitting, bekijkt mevrouw *Vera Van der Borgh*t dit ontwerp van decreet met de nodige terughoudendheid. Het lijkt haar logisch dat nagedacht wordt over de rolverdeling tussen de verschillende overheden, maar de inspanningen die in de loop van deze legislatuur zijn geleverd gaan niet ver genoeg.

Dit ontwerp van decreet bepaalt dat de provincies voortaan instaan voor het opstellen van de sociale kaart. De spreekster merkt op dat er overlappingen blijven bestaan. De Vlaamse administratie is in staat alle nodige informatie beschikbaar te stellen. Kind en Gezin doet bijvoorbeeld een vergelijkbare oefening voor alle kinderopvanginitiatieven en het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid op het vlak van ouderenzorg en geestelijke gezondheidszorg.

Ook de provinciale ondersteuning van de sociale planning is dubbel werk. Het in kaart brengen van hiaten is door sommige decreten immers al toevertrouwd aan andere actoren. Het lokaal loket kinderopvang is decretaal verplicht om alle aanvragen te registreren of ouders te informeren over het aanbod. Op basis van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 is het Woonzorgnetwerk opgericht. De VVSG vreest bovendien dat de provincies op die manier het gemeentelijke beleid mee gaan aansturen.

De provincies moeten volgens dit ontwerp van decreet voorts netwerken in de welzijns- en gezondheidssector stimuleren en ondersteunen. De spreekster is de mening toegedaan dat het beleid vooraf naar het aangewezen mesoniveau had moeten zoeken. Dit overleg kan op provinciaal, op regionaal maar ook op intersectoraal niveau. Op die manier had het beleid het aantal overlegmomenten waaronder de sector lijdt, drastisch kunnen terugschroeven. Door de provincie op te dragen netwerken te stimuleren en ondersteunen, wordt als het ware een nieuw overleg gecreëerd, waarvan de meerwaarde onduidelijk is.

Vervolgens vraagt mevrouw Vera Van der Borgh de minister naar een concreet voorbeeld van impulsbeleid. Zij waarschuwt voor nuttige maar blijvend onzekere projecten, die nooit het niveau van structurele ondersteuning door Vlaanderen bereiken.

Verder blijft het onduidelijk hoelang provincies voorzieningen mogen blijven uitbaten, zij het dan met Vlaamse middelen. Het ontgaat de spreekster welke winst die operatie oplevert. Het is evenmin duidelijk of de provincies deze voorzieningen de gelegenheid zullen

bieden zich verder te ontwikkelen. Wordt er nog geïnvesteerd in vernieuwing op alle vlakken? Ten slotte wil ze vernemen hoeveel en welke voorzieningen niet meer kunnen worden uitgebraat. Wat zal er met die voorzieningen gebeuren?

Het lid blijft met het gevoel achter dat men de provincies toch maar wat bevoegdheden heeft gegeven, wat vragen doet rijzen bij de beoogde efficiëntiedoelstelling. Wat de middelen voor aanvullende subsidiëring en ondersteuning betreft, vraagt ze of het klopt dat de Vlaamse overheid die 65 miljoen euro blijft besteden binnen dezelfde sectoren. Krijgt gezinszorg bijvoorbeeld daardoor voortaan een hogere subsidie van Vlaanderen? Of gaat Vlaanderen er meer capaciteit mee creëren? Hoe zal men voortaan het geld aanwenden dat gaat naar individuele tegemoetkomingen, gezien die vermoedelijk verschillen van provincie tot provincie? Wie een provinciale tegemoetkoming geniet, dreigt het belangrijkste slachtoffer te worden van deze hervorming. Is de mogelijkheid onderzocht om het genoemde bedrag (gedeeltelijk) toe te kennen aan de gemeenten, die de plaatselijke behoeften het best kennen? Wat zijn de gevolgen van deze operatie voor het betrokken provinciepersoneel? Het kan immers niet de bedoeling zijn dat al deze medewerkers worden overgeheveld naar de Vlaamse administratie. Is onderzocht op welke wijze dat provinciepersoneel eventueel moet afvloeien?

Het lid stelt vast dat de provincies toch dezelfde niet-grondgebonden bevoegdheden overhouden. Uiteindelijk komt er met de regionale samenwerkingsvormen een bestuursniveau bij. Hoe reageert de minister op de stelling van de VVSG dat er voortaan vier bestuursniveaus zijn?

Ook mevrouw *Else De Wachter* roept de vraag op hoe het verder moet met de individuele tegemoetkomingen vanaf 2014. Voorts wil ze vernemen of dit ontwerp van decreet werd onderworpen aan de armoedetoets. Zij wil ook weten of innoverende acties, zoals het elektronisch zorgplan in de thuiszorg, mogelijk blijven. Is de berekening correct dat, aangezien de provincies thans 65 miljoen euro inzetten in de sectoren Gezondheid en Welzijn en er slechts 12 miljoen euro naar Vlaanderen vloeit, de resterende 53 miljoen euro dient voor de provinciale taken die in het ontwerp van decreet worden beschreven? Of neemt de Vlaamse overheid nog meer taken over? Leidt de operatie tot administratieve vereenvoudiging? Het lid sluit zich aan bij de vraag over het personeel. Ze zal toezien op de wijze waarop de provinciale taken en werking evolueren. De SAR WGG vraagt immers om in deze operatie rekening te houden met de discussie over andere decretaal bepaalde zorgniveaus.

Mevrouw *Marijke Dillen* denkt niet dat het ontwerp van decreet de provinciale actieradius inperkt, wat door haar fractie wordt betreurd. Ook haar fractie is er voorstander van om het aantal interveniërende overheden te beperken tot twee: steden en gemeenten en het Vlaamse niveau. Artikel 6 van dit ontwerp van decreet stelt duidelijk dat het niet de bedoeling is de provinciale welzijns- en gezondheidsbevoegdheden te beperken.

Het Provinciedecreet bepaalt dat de provincies hun welzijns- en gezondheidsbevoegdheden kunnen blijven uitvoeren, mits daartoe in een decretale basis wordt voorzien. Dit ontwerp van decreet bepaalt daarom dat provincies en Vlaamse overheid daarover afspraken moeten maken in een bestuursakkoord. De Raad van State zegt evenwel duidelijk dat de bevoegdheden van een provincie in een decreet geregeld moeten worden, en niet in een bestuursakkoord. De spreekster wil vernemen waarom de Vlaamse Regering geen gevolg geeft aan dat advies.

Mevrouw *Marijke Dillen* sluit zich aan bij de eerdere vragen over de toekomst van de financiële middelen. De provincies zetten thans 65 miljoen euro in. Vervolgens vraagt

zij waarom het provinciale infrastructuurpatrimonium niet wordt overgeheveld, zoals in de bijzondere jeugdzorg. De doelstelling om de bestuurlijke klemtoon bij gemeenten en Vlaamse overheid te leggen, wordt niet gehaald, concludeert het lid.

De fractie van mevrouw *Helga Stevens* is voorstander van de afschaffing van de provincies, die zij overbodig acht. Ook zij wil de klemtoon leggen op steden en gemeenten enerzijds en op de Vlaamse overheid anderzijds. Minister Bourgeois zette al belangrijke stappen in die zin met zijn witboek Interne Staatshervorming (*Parl. St.* VI.Parl. 2010-11, nr. 1088/1). Het Provinciedecreet werd zodanig gewijzigd in 2012 dat de provincies alleen nog niet-grondgebonden bevoegdheden kunnen uitoefenen indien en voor zover hun die krachtens een wet of decreet worden toegekend. Daarom steunt N-VA dit ontwerp van decreet. Het is een belangrijke stap in de goede richting, namelijk die van de uiteindelijke afschaffing van de provincies.

Zij reageert op de kritiek van de VVSG tijdens de hoorzitting met het argument dat de provincies niet langer instaan voor de basisfinanciering in de welzijnssector maar alleen nog een impulsbeleid kunnen voeren. Bovendien wordt het provinciale impulsbeleid ontwikkeld in samenwerking met Vlaanderen zodat projecten evolueren tot Vlaams beleid. Tot slot vraagt ze of het klopt dat de provinciale dotatie voor het COS in Antwerpen wegvalt waardoor men overweegt een diagnostisch team af te schaffen. Zal Vlaanderen die specifieke dotatie overnemen?

Mevrouw *Vera Jans* leidt uit de vaststelling dat sommigen geen afslanking zien en anderen vragen stellen over verdwijnende subsidies af dat het ontwerp van decreet evenwichtig is. De provinciale taken worden volgens haar toch wel beperkt. Dat een impulsbeleid evenwel mogelijk blijft, vindt haar fractie belangrijk. De maximumtermijn van drie jaar vindt zij net goed, want hij dwingt tot nadenken. Zij besluit dat het ontwerp van decreet past binnen het kader van het regeerakkoord. Het is aan het provinciale niveau om het beleid uit te tekenen binnen dit nieuwe kader.

Minister *Jo Vandeurzen* onderstreept dat voor het ontwerp van decreet een draagvlak moest worden gevonden en herinnert eraan dat eerdere discussies over kerntaken niet altijd concrete resultaten opleverden. Met dit ontwerp van decreet wordt wel degelijk een restrictief kader aan de provincies opgelegd op het vlak van gemeenschapsmateries. Hij bevestigt dat zij twaalf miljoen euro niet langer uitgeven.

De minister verzekert dat met alle provincies ruim wordt overlegd over wat in het nieuwe kader kan gecontinueerd worden op provinciaal dan wel Vlaams niveau, en wat moet afgebouwd worden. De legistieke basis hiervan wordt in een bestuursakkoord vastgelegd. De middelen voor datgene wat op het Vlaamse niveau gecontinueerd wordt, worden afgenomen van het Provinciefonds en toegevoegd aan de reguliere financiering. In overleg met de VVP zal in de Vlaamse begroting voor 2014 een aantal posten stijgen. In totaal gaat het om ongeveer twaalf miljoen euro. Hij geeft de extra financiering door de provincies van de gezinszorg als voorbeeld. De provincies financierden de bestaande gezinszorg en zorgden niet voor extra uren. Die middelen worden verzameld in een collectieve oefening en zo efficiënt mogelijk verdeeld over alle provincies, in overleg met de diensten gezinszorg. Hij onderstreept dat dit in elk geval komt bovenop wat de Vlaamse overheid al besteedt en niet inteert op het groeipad, maar ook dat niet precies dezelfde bedragen naar de provincies hoeven terug te keren.

Innoverende impulssubsidies kunnen alleen in sectoren waarover in het bestuursakkoord afspraken zijn gemaakt. Op die manier wil het beleid vermijden dat allerhande projecten zomaar worden opgestart. Als specifiek voorbeeld geeft hij de mogelijkheid voor Vlaams-Brabant om de aanbodachterstand in Welzijn en Zorg aan te pakken door het competitieve nadeel van de hoge grondprijzen te compenseren.

Verder moet intersectorale samenwerking absoluut gestimuleerd worden. De provincies kunnen daarin een sterke bondgenoot zijn. Hetzelfde geldt voor de sociale planning. Wat het debat over het mesoniveau betreft, wijst hij op het enorme schaalverschil tussen lokale besturen. Hij onderstreept dat het niet gaat om het tekenen van nieuwe kaarten maar om het integreren van de bestaande.

Alle provincies zijn al geruime tijd op de hoogte van de voorliggende oefening en zijn al bezig met het voorbereiden van een correct sociaal traject voor de betrokken personeelsleden. De grote verschillen tussen de provincies maken maatwerk noodzakelijk.

De lijst als bijlage betreft zaken die de provincies mogen blijven organiseren (oprichten of beheren). De Vlaamse Regering is het daarover eens. Dat betekent niet dat ze dat ook allemaal moeten betalen want veel wordt gefinancierd met reguliere middelen. De Intercommunale Vereniging voor Hulp aan Gehandicapten in Limburg krijgt bijvoorbeeld middelen van het VAPH. De opname verleent ook de bevoegdheid het risico te nemen om deel te nemen aan de financiering van de exploitatie, als de provincie dat wenst.

Het Gouverneur Kinsbergencentrum Wilrijk is een provinciale EVA dat een aantal functies groepeerde, waaronder het COS, Modem en een centrum voor diagnostiek voor volwassenen. Het eerste wordt zoals de drie andere COS in Vlaanderen gefinancierd door het VAPH en daaraan verandert niets, in de mate dat het aan de erkenningsvoorwaarden blijft voldoen. De provincie kiest ervoor om het te handhaven als een instelling die zij zelf beheert.

De minister wijst er vervolgens op dat het ontwerp van decreet wel degelijk is aangepast aan het advies van de Raad van State. Het was aanvankelijk de bedoeling om in een bestuursakkoord bevoegdheden toe te kennen aan provincies. In het uiteindelijke concept wordt in artikel 5 voor een decretale basis gezorgd die impulsfinanciering toestaat. In een bestuursakkoord wordt afgesproken waaraan impulsfinanciering mag worden toegekend.

Vragen over de overdracht van het patrimonium doen zich op dit beleidsdomein niet voor, gezien zij beperkt zijn tot de deelname aan rechtspersonen die eigenaar zijn van onroerend goed.

Mevrouw *Marijke Dillen* blijft erbij dat de Raad van State stelt dat in een bestuursakkoord geen normatieve bepalingen betreffende bevoegdheden van de provincies kunnen worden opgenomen. Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat het voorontwerp van decreet werd aangepast aan de kritiek van de Raad van State op het ontwerp van Provinciedecreet. De bevoegdheid om een impulsbeleid te voeren wordt in het ontwerp van decreet vastgelegd, en over de thema's waarvoor een impulsbeleid wordt gevoerd, moeten de provincies overeenkomen met de Vlaamse overheid. Mevrouw *Marijke Dillen* benadrukt het daar niet eens mee te zijn.

Minister *Jo Vandeurzen* bevestigt dat individuele ondersteuning door de provincies op lange termijn verdwijnt, al kan zij nog uitdovend gecontinueerd worden voor zover overeengekomen binnen het impulsbeleid.

Op vraag van mevrouw *Vera Van der Borgh* verduidelijkt minister *Jo Vandeurzen* dat de termijn van drie jaar voor het impulsbeleid gebruikt wordt in de ontwerpen van bestuurs-overeenkomst waarover met de provincies wordt onderhandeld.

Mevrouw *Helga Stevens* vraagt zich af waarom Antwerpen mogelijke financiële problemen bij het Gouverneur Kinsbergencentrum signaleert als de minister er geen ziet. Minister *Jo Vandeurzen* heeft alleen gezegd dat de provincie Antwerpen het Gouverneur Kinsbergencentrum wil blijven exploiteren. Het zou kunnen dat men bezorgd is over de

financiële toestand. Verder verwijst hij naar zijn eerdere antwoord over het COS en vult aan dat het centrum voor diagnostiek ook door de VDAB wordt erkend en gefinancierd. Ook met Modem, dat hij een mooi voorbeeld noemt van hulpmiddelenbeleid aan de hand van communicatietechnologie, wordt gepraat. In de toekomst moet de Vlaamse overheid daarover overeenkomen met het Gouverneur Kinsbergencentrum, dat onder de verantwoordelijkheid van de provincie valt.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 2 tot en met 5

De artikelen 2 tot en met 5 worden zonder opmerkingen met 8 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 6

Mevrouw *Marijke Dillen* wijst op de opmerking van de Raad van State, die verduidelijking vraagt in de memorie van toelichting over dit artikel.

Volgens minister *Jo Vandeurzen* gaat het om de vraag of de provincies de bevoegdheid en de bekwaamheid behouden om bestuurders aan te wijzen bij rechtspersonen. Op grond van het ontwerp van decreet en zijn bijlage kan die niet anders dan positief beantwoord worden.

Artikel 6 bestaat in het voorontwerp van decreet uit één zin: “De provincies kunnen hun betrokkenheid in of ondersteuning van in de bijlage bij het ontwerp opgenomen initiatieven verderzetten.”. Net vanwege de vraag van de Raad van State is de memorie van toelichting voor artikel 6 met verdere verduidelijking aangevuld. In de memorie van toelichting is nu duidelijk opgenomen wat de achterliggende reden is van het artikel, alsook de betekenis ervan.

Artikel 6 wordt met 8 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 7

Artikel 7 wordt zonder opmerkingen met 8 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen aangenomen.

4. Stemming over het geheel

Het ontwerp van decreet wordt met 8 stemmen tegen 5 aangenomen.

Katrien SCHRYVERS,
voorzitter

Vera VAN DER BORGHT
Lies JANS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

COS	centrum voor ontwikkelingsstoornissen
EVA	extern verzelfstandigd agentschap
SAR WGG	Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid
VAPH	Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap
VDAB	Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding
VVP	Vereniging van de Vlaamse Provincies
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten